

Den af Udvalget foreslaade § 4 indeholder en Bestemmelse om, at for at faa Dyrtidshjælpen skal de vedkommende paa Blanketter, der udleveres dem, paa Tro og Love afgive Erklæring om, hvor stor deres Aarsindtægt har været, hvor mange Børn de har o. s. v. Det har været nødvendigt at have saadanne Blanketter, for at Administrationen ikke skulde have et altfor stort, ja uoverkommeligt, Arbejde med selv at undersøge disse Forhold. Blanketterne er ikke Ansøgninger om Dyrtidshjælp, det er Oplysninger, Administrationen maa have, for at den kan udbetale Dyrtidshjælp.

Disse er de væsentlige af de Ændringer, Udvalget foreslaar i det af Regeringen fremsatte Lovforslag. Det er ikke til at undres over, at der i store Kredse af Tjenestemænd er Utilfredshed, og i høj Grad Utilfredshed, med de af Udvalget foreslaaede Ændringer. Naar Finansministeren møder frem her i Tinget med et Lovforslag, hvori han gaar saa højt som at medtage Lønninger af op imod 2,700 Kr., naar der af alle Ordførerne udtales Velvillie overfor Lovforslaget og ingen udtaler sig for, at der bør finde Beskæring Sted, og det saa nu viser sig, at der er Tjenestemænd, som havde gjort Regning paa at faa indtil 175 Kr., men som nu ikke faar en Smule, og at der er andre med 1,400—1,500 Kr., som havde gjort Regning paa at faa 125 Kr., men som nu kun kan faa 75 Kr., er det ikke til at undres over, at man er utilfreds. I Udvalget vilde der ingenlunde have været Ævillie imod at gaa med til det af Regeringen fremsatte Lovforslag, hvis man havde kunnet forstaa det saaledes, at her var det eneste Omraade, hvor Staten under de Forhold, vi lever under, havde Opgaver at løse. Der var jo ogsaa, som jeg begyndte med at sige, delte Meninger i Udvalget om, hvilken Begrænsning der skulde drages. Naar vi naaede til den Grænse, der her er draget, var det et Kompromis, hvorved vi kom hinanden i Møde, slog af paa Kravene og paa den Maade saa at naa til en Overenskomst. Men vi maa huske paa, at netop under de ganske ekstraordinære Forhold, hvorunder vi lever, har Staten mange, mange andre Forpligtelser. Jeg har før nævnt, at Ekstraarbejderne, Reserverarbejderne, er langt daarligere stillede end de Mennesker, der her er Tale om, og at det vil være nødvendigt, at der ydes dem en Nødhjælp, maaske endogsaa i større Udstrækning end den, der her er Tale om. Men ogsaa paa et andet Omraade har Sta-

ten Forpligtelser, som er anerkendte af alle. I en Mængde Hjem her i Landet er Forsørgeren blevet revet bort, idet han er blevet indkaldt til Sikringsstyrken i 2½ Maaned 2—3 Gange. Naar han har en større Familie at forsørge og Indtægterne i Forvejen var smaa, er det ganske givet, at her har Staten Forpligtelse til at træde hjælpende til, fordi der paa en saa voldsom Maade gribes ind i de hidtilværende Forhold. Det er ogsaa sket ved Bestemmelser om Hjælp til Arbejdsledsheds-kasser, til Hjelpekasser og paa anden Maade. Men det forekommer mig, at hvis Indkaldelserne skal fortsættes endnu længe, hvad vi jo ikke haaber, maa vi til at overveje, om denne Hjælp ikke maa være betydelig større, end den har været hidtil, thi for hver ny Indkaldelse bliver det vanskeligere og vanskeligere for de vedkommende at klare sig. Naar vi yder en Nødhjælp og ganske naturligt først yder den til Statens Tjenestemænd, maa vi forstaa, at denne Nødhjælp skal ydes overalt, hvor Staten har Forpligtelser, og det har den ogsaa i de Tilfælde, jeg her har nævnt.

Vi har i Udvalget modtaget en hel Del Henvendelser fra Tjenestemændene. Vi har, som det vil fremgaa af Ændringsforslagene, taget det Hensyn til dem, som det var muligt at tage, men adskillige af Henvendelserne har vi ikke været i Stand til at imødekomme. Der er ogsaa kommet Henvendelser fra Reserverarbejdere, Pensionister og andre. Disse har Udvalget ikke kunnet medtage under Overvejelserne, men har, som jeg nævnte, maattet henvisse dem til de forskellige Ministerier, idet vi har Haab om, at der senere vil fremkomme Forslag til Afhjælpning af den Nødtilstand, der hersker udenfor de Klasser, som Lovforslaget tager Sigte paa.

I sidste Øjeblik er der her til Rigsdagen, vel sagtens til alle Rigsdagens Medlemmer, i alt Fald til Udvalgets, indkommet Protestskrivelse fra Tjenestemænd indenfor de 4 Etater, baade Funktionær- og Embedsklasserne, hvori man anmoder om forskellige Ændringer og Forbedringer og om, at Lovforslaget maa blive gjort til Genstand for ny Overvejelse mellem anden og tredie Behandling. Jeg kan ikke have noget imod, at man foretager saadanne Overvejelser, men jeg tror, jeg tør sige, — og hele Udvalget vil sikkert være enig med mig deri —, at naar vi husker tilbage paa de Forhandlinger, der blev ført for at naa til en Overenskomst, kan der ikke være Haab om, at vi mellem anden og tredie Behandling skulde kunne naa til